

SENYAL D'ALARMA!¹

Lev Trotski

3 de març de 1933

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de: “¡Señal de alarma!”, en, *Escritos*, Tomo IV, volumen 1, Editorial Pluma, Bogotá, 1976, pp. 142-172.

**El sabotatge burocràtic de la construcció socialista que s'oculta sota la disfressa de la direcció infal·lible*

**Inflació monetària*

**Qui s'imposarà?*

**Balanç del Primer Pla Quinquennal*

**El Segon Pla Quinquennal*

**Les tendències bonapartistes en el partit*

**La defensa de l'URSS*

**La Comintern stalinitzada*

**Els agrupaments en el PCUS i en la Comintern*

**La reconstrucció fonamental de l'economia*

**Per un règim partidari honest! Per la democràcia soviètica!*

Seria un acte de covardia o de semiceguesa, minimitzar els resultats del perill: la catàstrofe aguaita al Partit Comunista de la Unió Soviètica (Bolxevic), partit governant del primer estat obrer. Només la lluita abnegada dels obrers avançats pot impedir-ho.

La situació és tan perillosa que limitar-se a pronunciar frases o insinuacions és fer-se còmplice de la fracció dominant que està soscavant la Revolució d'Octubre. Sota el règim stalinista, els enemics de classe estan millor informats d'allò que passa o del que està per fer que no la mateixa classe obrera. Els possibles intents dels contrarevolucionaris d'aprofitar la nostra crítica sense

¹ “Senyal d'alarma!” *The Militant*, 18 i 25 de març de 1933.

embuts no representen ni la centèsima part del perill que resulta de les calúmies malicioses difoses per la burocràcia o del silenci forçós de l'avantguarda proletària.

En un sentit històric ampli, la situació de la Unió Soviètica no pot ser tan desesperada com la del capitalisme mundial, atrapat en un atzucac. Aquesta perspectiva històrica general no sols justifica plenament la Revolució d'Octubre, en la mesura que aquesta necessite justificació, sinó que per endavant escarneix per ultrarreaccionaris tots els plans de la democràcia petitburgesa (menxevics, social-revolucionaris, etcètera), que es redueixen inevitablement a la restauració del capitalisme "democràtic". En l'eventualitat d'una victòria de la contrarevolució, a la hidra soviètica li creixeran nous caps per cada un que li tallen. Però açò de cap manera significa que hom puga quedar-se creuat de braços mentre la burocràcia stalinista destrueix el règim soviètic actual. En aquest cas, calcular en termes històrics és calcular en dècades. En última instància, la caiguda del règim soviètic només seria un episodi històric. Però, d'ocórrer, es convertiria en un dels episodis més terribles de tota la història. La nostra única tasca consisteix en impedir-ho. Mentre, el perill s'apropa més i més. *Que sone l'alarma! Hem de fer el senyal d'alerta!*

El sabotatge burocràtic de la construcció socialista que s'oculta sota la disfressa de la direcció infal·lible

Gràcies a immensos sacrificis i a increïbles privacions dels treballadors, ha estat possible generar un poder tècnic i s'han obtingut conquestes productives extraordinàries. La Revolució d'Octubre demostra davant de la humanitat les potencialitats inherents al socialisme en termes d'acer, ciment i quilovats d'energia elèctrica. Però en aquest mateix període la direcció burocràtica, complaent i irresponsable, incapaç de preveure, i intolerant envers tota crítica, cegada pel miratge del socialisme en un sol país, ha portat l'economia nacional a la vora del caos total. Immenses desproporcions i carències devoren les conquestes industrials i els avanços tecnològics. Ningú es pren la molèstia de demanar l'opinió als obrers i camperols respecte del problema fonamental de la vida de la nació: vaja mode d'obrar i que manera d'estalviar per al futur. La burocràcia, mentre rebutja el criteri objectiu dels fets, no reconeix una altra llei que la dels seus decrets arbitraris: reemplaça els plans per ordres, i els balanços per la coerció. Senzillament els seus actes no obeeixen a criteris de planejament. La tasca més complexa, no sols mai resolta sinó ni tan sols mai plantejada, la d'establir plans i normes per tal d'assolir l'harmonia recíproca entre les branques de l'economia en expansió d'un immens país, tasca que, per la seua mateixa naturalesa, és insoluble sense el concurs de l'experiència quotidiana, sense el balanç crític de l'experiència col·lectiva, i finalment sense l'expressió de les necessitats i exigències de milions de persones, aquesta tasca global, gegantina, nacional, històrica, és resolta en els sagrats recintes oficials, en el

Secretariat del Comitè Executiu Central, segons el seu estat d'ànim o el que diga tal o qual *spetz* [tecnòcrata]. Podria haver-hi quelcom un xic més monstruós?

Si el Politburó l'integraren set genis universals, set Marx o set Lenin, seria igualment incapaç, per si sol, i malgrat tota la seua imaginació creadora, d'exercir el comandament sobre una economia de cent setanta milions d'habitants. Aqueix és, precisament, l'eix de la qüestió. El Politburó dels Marx i els Lenin mai s'hagués plantejat semblant tasca. Però el Politburó que ocupa el govern està integrat per buròcrates de segona categoria, ebris del poder que li arrencaren al partit, i preocupats, primer que res, per mantenir el seu exagerat prestigi personal.

Ha passat molt de temps des que aquests homenets repetien que la seua mal elaborada fórmula de l'aliança d'obres i camperols era la base de totes les bases? Quant fa que adoraven el camperol mitjà? I quant que ignoraven l'existència mateixa del kulak? ¿Quantes eres transcorregueren des que rebutjaren el programa d'industrialització planificada a fi de preservar un pretès "vincl" entre la ciutat i l'aldea? Espantats per les conseqüències de la seua pròpia negligència, es llençaren a l'aventura de la col·lectivització total. Són vint-i-cinc milions de camperols aïllats, que fins ahir constituïen l'única força motriu per a desenvolupar l'agricultura (força àvida, flaca com el rossí del camperol però força al capdavant) als que la burocràcia tractà d'eliminar de colp mitjançant les ordres emeses per dues-centes mil oficines administratives de granges col·lectives, mancades d'equips tècnics, preparació i suport dels mateixos camperols.

L'exagerat viratge en la distribució de l'ingrés nacional (de l'aldea a la ciutat, de la indústria lleugera a la indústria pesant), les perilloses desproporcions dins la indústria, reduïren massa el funcionament eficient de la força laboral i de la inversió de capital. Així, l'anella econòmica entre la indústria estatal i els camperols es trencà abans de ser forjada. El *txervonets* [unitat monetària or], en la butxaca del camperol, té amb les mercaderies la mateixa relació que el bitllet de loteria amb el premi. La nova forma de l'anella, que és tan important per a la perspectiva de transformació de l'aldea, o siga l'anella productiva, expressat en tractors i maquinària agrícola, perdé immediatament tota força d'atracció als ulls del camperol en tant aquest no veié els seus vertaders fruits. Fins al moment han estat col·lectivitzades quinze milions de propietats camperoles; a les deu milions d'empreses privades se les col·locà en una situació tal que queda ocult el fet que el treball agrícola primitiu, en petita escala, és superior a la col·lectivització realitzada de manera purament burocràtica. Així, per mitjà d'una combinació de mètodes, la burocràcia assolí debilitar, quan no matar, en els camperols tot estímulo per al treball. La collita, ja de per si pobre, començà a disminuir perillosament. Cada temporada es redueix catastròficament el

subministrament de matèries primeres per a la indústria i d'aliments per a les ciutats. Les intolerables condicions de treball provoquen rotació de la mà d'obra en les fàbriques, absentisme per malalties fíngides, treball a desgana, desgast de maquinàries, productes mal acabats i, en general, mala qualitat en la producció. Tota l'economia planificada s'enfonsa sota aquest colp.

Inflació monetària

La burocràcia s'ha alliberat no sols del control polític exercit per les masses sinó també del control automàtic del *txervonets*. Totes les xifres preliminars relatives al pressupost econòmic, la qualitat de la producció, costos bàsics i productivitat del treball han desaparegut com la pols davant del vent de la inflació, que ha liquidat totalment la unitat de valor estable. També en aquest cas s'ha tractat de reemplaçar la realitat econòmica per la supervisió burocràtica; s'ha imposat l'evangeli de les "sis condicions de Stalin" per a complir la funció d'un sistema de moneda corrent estable. És el mateix que servir en la taula les pàgines d'un llibre de cuina en compte d'aliments.

La inflació monetària significa per a les masses un impost cada vegada major al seu nivell de vida. En aniquilar l'interès de l'obrer amb el salari a escar, en provocar la indignació del camperol amb la congelació de preus dels productes agrícoles, la inflació brinda guanys immensos a l'especulació i a l'especulador.

És mentida que en la construcció socialista no cal témer la inflació. Al contrari, durant les primeres etapes de l'economia planificada (que comprèn una sèrie de plans quinquennals) la inflació és summament perillosa, per no dir fatal. Precisament un pla s'autorregula en veure's obligat a equilibrar les despeses i ingressos sense recórrer a la inflació. Dir que l'existència mateixa del pla anul·la el perill d'inflació equival a afirmar que la presència de la bitàcola en el vaixell elimina el perill que faça aigua. La inflació monetària es converteix en font d'inflació creditícia. Les bretxes del pla s'omplen amb paper imprès. Els criteris reals cedeixen davant dels criteris ficticis. Es destrueix des de dins l'economia planificada. En totes les oficines de la comissió de planificació estatal, on les instruccions contradictòries de la burocràcia es tradueixen en estadístiques, caldria colgar el següent cartell d'advertència: "La inflació és la sífilis de l'economia planificada".

Qui s'imposarà?

L'elevat cost de les granges col·lectives prematures, rudimentàries, burocràtiques i la ruptura de l'anella entre l'agricultura i la indústria paralitzen la voluntat del camperol en el terreny de l'activitat econòmica. Per a restaurar parcialment els interessos personals del camperol la direcció stalinista ha

legalitzat el mercat lliure dins de límits ben precisos, emmascarant-lo amb el rètol jesuític de comerç de granges col·lectives. L'exclusió dels comerciants (intermediaris) en la legalització del comerç privat provoca una tremenda inestabilitat en els preus, una carrera d'especulació atomitzada i, per consegüent, més irracional. Els preus en els mercats superaren immediatament els límits fixats pel govern soviètic en mil, mil cinc-cents o dos mil per cent. Com és lògic suposar, els camperols col·lectivitzats enviaren el pa i altres productes als mercats aliens a l'òrbita estatal. "En això consisteix l'aspecte negatiu del comerç de les granges col·lectives", afirma Stalin, encara que sense treure conclusions. "Aspecte negatiu"! Però el sol fet que el camperol col·lectivitzat preferisca els canals del comerç privat i l'especulació al comerç planificat amb l'estat significa que l'anella econòmica entre l'estat i els camperols ni tan sols ha començat a forjar-se.

El lliure comerç, en elevar a les altures més extremes el nivell del termòmetre que registra els preus, ha posat al descobert la malaltia maligna que corroeix l'organisme econòmic. La lluita contra aqueix mal exigia una revaluació radical dels plans econòmics i una revisió no menys radical dels mètodes administratius. No obstant, la burocràcia, espantada davant dels fets registrats, ha resolt atacar el fenomen i no la causa. Molòtov ha proclamat la immediata "regulació" dels preus del mercat. Sembla que els centres econòmics ja han començat a prendre aqueixa mesura. Com si fos possible abaixar la temperatura de l'organisme enfebrat disminuint el punt zero en l'escala del termòmetre! Cal curar l'economia. Cal reconèixer obertament que la pregunta *qui s'imposarà?*, diguen el que diguen les fanfarronades oficials, no sols no està resolta sinó que les condicions necessàries per a la seua resolució han empitjorat enormement com resultat de la coerció burocràtica, incessant i descoordinada, sobre el teixit viu de l'economia.

La superposició dels preus, fixats convencionalment amb els del mercat lliure; la transició de la recol·lecció planificada dels productes de les granges col·lectives (és a dir, l'aparença de comerç entre el govern i els camperols) als impostos sobre els cereals, la carn i la llet; la lluita, no per la supervivència sinó contra la mateixa mort, contra el pillatge massiu de les propietats de les granges col·lectives i l'ocultament massiu de tal pillatge; la mobilització militar a ultrança de tot el partit per a la lluita contra el sabotatge dels *kulaks*, després d'haver "liquidat" el *kulak* com a classe; simultàniament amb tot açò, la desnutrició en les ciutats, la tornada al sistema de targetes de racionament i, finalment, la restauració del sistema de passaports: ¿què signifiquen aquestes mesures, independentment que siguin o no encertades, sinó el retorn, en 1932, a aqueixa cruenta lluita entre les tendències capitalistes i socialistes que caracteritzà els anys 1918-1919?

La burocràcia s'aferra cada vegada més fortament a la palanca administrativa en compte de destrossar la màquina que restringeix l'interès personal del camperol, tenint en compte la vertadera situació de l'agricultura. S'ha resolt "posar" al front de les granges col·lectives, que se suposa són cooperatives de producció voluntàries, a comunistes que obeïsquen les ordres del centre governant. Al mateix temps, el Comitè Executiu Central testifica que els comunistes de les aldees s'impregnen de l'esperit de l'oposició camperola, la qual cosa significa que cal efectuar una porga massiva. Mentre, es necessita almenys un milió i mig de comunistes per a ocupar els llocs de comandament en les granges col·lectives. D'on els trauran?

Imposar una direcció econòmica sobre les granges col·lectives d'acord amb els desigs del partit significa soscavar no sols les granges col·lectives sinó, també, l'autoritat del partit; suposa substituir la tasca de la competència econòmica per una nova dosi de coerció administrativa; i de cap manera implica superar la NEP sinó retrocedir al "comunisme de guerra", si bé en un pla històric més elevat.

Balanç del Primer Pla Quinquennal

El tancament del Primer Pla Quinquennal coincidí amb una agudització de les dificultats econòmiques com no es veia des de la Guerra Civil. Però la burocràcia porta una doble vida: una per a mostrar, una altra que és... la realitat. Extrapola aquesta dualitat a tots els terrenys, inclús al de les estadístiques econòmiques. Stalin insisteix, cronòmetre a la mà, que si el pla es complí en un 93,7% i no en un 100% només fou a causa del fet que l'amença de la intervenció japonesa, impossible de preveure en el moment de la seua formulació, s'engolí aqueix 6,3% que falta. Amb d'altres paraules, les previsions del CEC quedaren confirmades pel compliment d'un pla gegantí, que constitueix la primera experiència feta per la humanitat en aqueix terreny. El procés afecta la vida de tota una nació de cent setanta milions d'habitants i, a més a més, fou formulat amb cinc anys d'anticipació!

En el millor dels casos, aquesta sorprenent precisió en la identitat entre el projecte i la realització ha de suscitar la major desconfiança cap a l'informe en qualsevol que conega l'abecé del problema. Basta assenyalar que, segons reconegué Molotov, la productivitat de la indústria cresqué en 1932 en un 8,5%, contra el 36% que marcava el pla anual! On haurà anat a parar aqueixa immensa rèmora, així com les d'anys anteriors? Stalin ja pot presentar estadístiques falses per a enganyar així conscientment els obrers i camperols. Les xifres de l'informe es donen sempre en rubles. Aquesta ferramenta elàstica constitueix la clau per a comprendre la sorprenent coincidència de les dades inicials amb les finals. Per exemple, en les estadístiques referides a la construcció, el tremend excedent en el saldo d'inversions apareix com una gran gesta que supera amb

amplitud el que estava previst inicialment en el pla, quan, en realitat, els resultats materials de la construcció estan molt endarrerits respecte de les xifres previstes.

Res més lluny del nostre pensament que considerar el compliment del pla com quelcom lliurat a la bona de Déu: el compliment dels objectius del pla quinquennal en sis, set o vuit anys ens hagués semblat un èxit grandíol, sempre que es pal·liaren les desproporcions i s'elevés el nivell de vida de les masses. Però és precisament respecte d'aquests criteris, que són els més importants, on les proves resulten més desfavorables.

Els creadors del pla proclamaren que la seua tasca consistia en “elevant el país a un nivell de desenvolupament material i cultural nou, mai vist”. Per als dos primers anys es preveia una disminució de l'escassetat de mercaderies, per als dos anys següents el començament de la superabundància de béns. Durant el quint any, el consum de productes industrials havia d'augmentar, segons els diversos capítols, en un cent cinquanta, un dos-cents i un dos-cents cinquanta per cent. Es calculà un augment del vint-i-cinc per cent en el consum de carn, del cinquanta per cent en el de productes lactis, etcètera. Però la realitat demostra una intolerable escassetat de mercaderies, la provisió de pa ha disminuït enormement la carn i els productes lactis han esdevingut articles de luxe. I l'única resposta a tot açò és la nova teoria que el socialisme no és l'organització de la societat en funció del consum. Aquest consol s'assembla massa a una burla! Al mig de les noves fàbriques, tallers, mines, granges col·lectives i soviètiques, els obrers i camperols se senten rodejats per fantasmes gegantins, indiferents davant dels destins humans. Les masses estan preses d'una gran desil·lusió. La població consumidora ja no entén per a què utilitza al màxim les seues forces productives.

Si Stalin hagués confessat obertament: “Els resultats obtinguts no coincideixen amb els esperats perquè descuidem molt, sobreestimem moltíssim i no complim moltíssim més”, les masses treballadores per descomptat no li haurien cantat ditirambes a la direcció, però s'haguessen fet càrrec de la confessió i, probablement, li haurien permès a la direcció un respir addicional. Però Stalin digué que el pla era meravellós, i així la direcció assolí la cima i allò que s'ha projectat es complí a l'enèsima potència. Si és així, ¿què passa amb els lamentables resultats obtinguts? Stalin els imposa a les masses la idea que no és ell, Stalin, que està equivocada sinó que són els mateixos elements del pla. La burocràcia identifica la seua pròpia ceguesa amb el socialisme i, mentre salvaguarda la seua pròpia reputació d'infal·lible, desprestigia el socialisme davant els obrers i, sobretot, davant els camperols. Sembla com que la burocràcia tractés conscientment d'obligar les masses a cercar una sortida fora del socialisme.

El Segon Pla Quinquennal

La Dissetena Conferència del partit, reunida al febrer de 1932, aprovà les directives del Segon Pla Quinquennal. Per a això es fixà un coeficient anual de creixement industrial del vint-i-cinc per cent. Stalin explicà que en el procés d'especificació i compliment se superaria aqueix coeficient. L'Oposició d'Esquerra llençà la seua advertència contra els salts mortals en la industrialització. Però els seus militants foren acusats de contrarevolucionaris, empresonats i incomunicats.

Onze mesos més tard, al gener de 1933, Stalin declarà sorprenentment que el coeficient de creixement del Segon Pla Quinquennal seria del tretze per cent anual. Ningú gosà contradir-lo ni fer referència a les resolucions de l'any anterior. D'aqueixa manera els resultats del Primer Pla Quinquennal sepultaren els projectes fantàstics del Segon sense donar temps ni tan sols a què aquest reemplaqués a aquell. *En l'actualitat, no hi ha cap Segon Pla Quinquennal.* Tampoc hi ha la menor possibilitat d'elaborar-lo, en vista de la situació caòtica de l'economia al tancament del Primer. El plenari de gener esbossà només vagues directives. Passarà prou de temps fins que es formule el Segon Pla Quinquennal, que patirà més d'un canvi.

De fet s'ha demostrat que l'actual any, 1933, no entra en aqueix pla. Les xifres de control s'han establert independentment de la perspectiva general. És evident que en projectar el pla per a 1933 es pretenia pal·liar les desproporcions i ocultar els enormes guals heretats del Primer Pla Quinquennal.

Els informes de Molotov i Orkhonikikhe tractaren de ridiculitzar la nostra proposta de col·locar l'any 1933 sota el signe de la "reconstrucció general de l'economia soviètica". Els informadors declararen que en 1933 es construirien noves empreses.

Com si nosaltres excloguérem aquest fet, com si insistírem en apanyar les sabates velles i no en "reconstruir" l'economia en el seu conjunt! La lluita per fer tornar la balança al punt d'equilibri comporta necessàriament continuar construint; però el títol d'aqueix capítol ha de ser "corregim els errors del passat", no "acumulem nous errors".

Així, sota els colps d'una crisi que no preveïé i l'existència dels quals no reconeix obertament, després de l'esclat la direcció s'ha vist obligada a retrocedir en el terreny de la industrialització com abans en el de la col·lectivització. No obstant, realitza les seues maniobres de retirada en forma furtiva, parcial, sense pla, ocultant el significat de les seues accions tant als altres com a si mateixa, per a mantenir i fins i tot redoblar els seus mètodes de comandament descaradament burocràtics. El nou zig-zag de la tàctica stalinista constitueix una prova irrefutable de la profunda dislocació de l'economia

soviètica; però el stalinisme és absolutament incapaç de trobar una via per a sortir del desastre.

Les tendències bonapartistes en el partit

Amb aquest rerafons de silenci forçós i irresponsabilitat, els perills inherents a la crisi econòmica es dupliquen o tripliquen. Com més cau la direcció en fallida, com més despòtics són els mètodes que empra, més augmenta la resistència de les persones i les coses. La camarilla governant parteix del supòsit que tota discordança, oposició, resistència, insatisfacció, passivitat i fricció, engendrades pels esculls objectius, els càlculs errats i les privacions, reflecteixen l'activitat de l'enemic de classe. La burocràcia que fins a 1928 proclamava que el perill dels *kulaks* era un esquer inventat per l'Oposició d'Esquerra descobreix ara, després de "la liquidació dels *kulaks* com a classe", que el perill *kulak* està ací, allà, per tot arreu, dins de les granges soviètiques i col·lectives, en els dipòsits de tractors i maquinàries, en les fàbriques, tallers i institucions estatals, en les organitzacions partidàries, al si mateix del Comitè Central. La burocràcia, quan es mira a l'espill, no reconeix que la imatge que hi contempla és la del "sabotejador" que creu veure a cada pas. D'altra banda, és cert que la dislocació de les relacions econòmiques i l'augment del descontent general constitueixen un brou de cultiu per als gèrmens de la contrarevolució burgesa.

Amb el seu avanç violent, les desproporcions econòmiques (començant per l'escissió entre la ciutat i l'aldea i acabant en les "restes" i "romanents" de psicologia burgesa en el *kulak*) augmenten en el país la insuportable tensió de la política econòmica, cosa que obliga la burocràcia a continuar amb la supressió de tota activitat social soviètica, alimentant així l'embrió maligne del règim bonapartista.

La repressió es converteix en el principal mètode d'administració econòmica. La recol·lecció de llavors i els preparatius per a la sembra de primavera prenen tots els trets d'una guerra civil. La lluita contra la desgana, provocada per l'apatia, fruit de la fam, es realitza per mitjà de càstigs brutals. S'enfronta l'escassetat d'aliments amb expulsions en massa de les ciutats. La premsa saluda la introducció del sistema de passaports com una victòria del socialisme.

El timoner de la Revolució d'Octubre, el constructor del Partit Bolxevic i de l'estat soviètic, és aixafat, destrossat, desmoralitzat o obligat a refugiar-se en la clandestinitat. La dictadura de l'aparell que ha aixafat el partit ha estat reemplaçada per la dictadura personal. Aquesta escull, dins de l'aparell, els elements dignes de confiança. En efecte, ja ningú creu en el "líder" la infal·libilitat del qual ha provocat una sèrie de desastres terrorífics. Tots saben i comprenen que les tàctiques de Stalin l'han portat a un atzucac i que ell mateix no sap avui el que farà demà. Però com més suport perd l'aparell entre les

masses, com major és l'aïllament dels dignes i més dignes de confiança, més sentit és l'homenatge que es tributa a la sagacitat de l'"amat líder". El jurament personal de lleialtat ha reemplaçat completament la lleialtat cap al programa. Només es permet la publicació dels articles i discursos que repeteixen les màximes profètiques del líder. La veu de tota la premsa soviètica s'ha convertit en la veu del servilisme més groller i repugnant. És impossible contemplar la profanació del programa del partit, la bandera aixafada de la Revolució d'Octubre, sense plorar de vergonya!

La defensa de l'URSS

És per si mateix evident l'enorme importància de les conquestes de la industrialització des del punt de vista de l'enfortiment tècnic de l'Exèrcit Roig i de l'Armada Roja. La situació mundial imposa a les forces armades de la Unió Soviètica un paper d'importància excepcional, tant en l'oest com en l'est. Però precisament en aquest terreny la política de les il·lusions pot resultar perillosa i criminal. No s'ha de reduir l'Exèrcit Roig a la mera tècnica militar. En la guerra, el paper que exerceixen el pa i la carn no és menor que el de les municions d'artilleria; la importància del cavall no és inferior a la del tractor. Els obrers i camperols són les reserves de les forces vives de l'exèrcit. L'estat d'ànim dels treballadors determina l'estat d'ànim de l'exèrcit. En una guerra de grans proporcions, la tècnica militar és una conseqüència de l'economia en el seu conjunt, a la que exigeix coherència interna i capacitat de funcionar sense desperfectes.

Si Stalin vol justificar les privacions materials que pateixen els treballadors com el sacrifici que aquests col·loquen en l'altar de la defensa de l'estat, aquesta explicació és tan falsa com les xifres finals del Primer Pla Quinquennal. En realitat, la bretxa que separa la indústria de l'agricultura colpeja directament l'exèrcit i drena el poder soviètic en l'escena internacional. Els imperialistes japonesos no podrien fer gala de semblant insolència, ni el feixisme alemany gaudiria de tanta llibertat d'acció, si l'economia soviètica no hagués arribat a tan alt grau de desordre. La religió stalinista del pacifisme, tant en la seua varietat Ginebra com en la seua varietat Amsterdam, és la religió de la feblesa. Avui la principal defensa de l'estat proletari passa per la desintegració del capitalisme mundial. Però si, veritablement, aquest és un element força important, no constitueix l'únic mitjà de defensa. Per a guanyar la iniciativa a escala mundial cal rehabilitar els fonaments econòmics de l'estat soviètic.

La Comintern stalinitzada

Si fem a una banda, per un moment, els danys provocats conscientment i inconscient per la burocràcia, la difícil situació interna de l'URSS té el seu origen en l'endarreriment econòmic del país i l'aïllament internacional de l'estat

obrer. Però això és fruit de les tàctiques de la Comintern. La sobreestimació jactanciosa de les conquestes internes de l'URSS és tan criminal com la subestimació de les tasques de la revolució internacional. És absolutament essencial construir l'economia soviètica, pas a pas enfortint així els fonaments de la dictadura del proletariat i preparant els elements de la societat socialista del futur... però això no basta. Si la burgesia europea esclafa els obrers amb el garrot del feixisme i retarda per dècades el triomf de la revolució, no hi haurà èxit econòmic que pugui salvar la Unió Soviètica. El problema del setge capitalista ens porta a considerar l'estratègia i tàctiques de la Internacional Comunista, la seua cadena d'errors i crims.

Dins de l'URSS, la burocràcia stalinista, que disposa dels poderosos recursos de l'estat, podria continuar ocultant durant uns quants anys la fallida de la seua política i malgastant el capital social de la revolució, però sense provocar conseqüències desastroses. En l'arena mundial, on és obligatòria la lluita franca contra la socialdemocràcia i totes les altres forces de la societat burgesa, la política del centrisme burocràtic ha demostrat ser, en tots els països i fins a l'últim racó de la terra, un sabotatge sistemàtic, si bé inconscient, a la revolució proletària. En els darrers deu anys les aportacions de la direcció stalinista a la lluita de l'avantguarda proletària internacional no sols han consistit en errors, confusió, desmoralització i derrota. Bulgària, Alemanya (1923), Estònia, novament Bulgària (1924), Xina (el període del bloc amb Chiang Kai-shek i totes les tàctiques emprades posteriorment), Anglaterra (el Comitè Anglo-Rus), Espanya (el període de la revolució): heus aquí un inventari geogràfic, necessàriament incomplet, dels immensos danys perpetrats per la burocràcia centrista en el terreny de la revolució internacional. Cap "pacte de no agressió" compensarà gens ni mica el creixent aïllament de la Unió Soviètica.

No queda un sol membre sa en l'organisme del capitalisme mundial. El reformisme exhaurí fins al fons la copa de la seua sagacitat servil i obstinada, i apareix davant del proletariat amb tota la seua impotència, marcada per la seua traïció. En la Unió Soviètica (insisteixen els stalinistes) s'ha complert el pla quinquennal i es garanteix el socialisme. ¿A què espera, doncs, la Comintern per a derrocar les organitzacions socialdemòcrates, podrides fins a la medul·la de l'os, agrupar entorn de si les masses proletàries per tal de dirigir-les a la conquesta del poder? Malgrat això, el comunisme oficial, en totes bandes, perd posicions i influència, s'aïlla de les masses i, finalment, és expulsat dels sindicats. En el millor dels casos les seccions de la Comintern serveixen ara de llocs de pas per als aturats.

El procedir de la Comintern en Alemanya és la culminació tràgica del derrotisme internacional de la fracció stalinista. Si s'hagués imposat conscientment l'objectiu de salvar de la desintegració la socialdemocràcia, aclaparada pels seus crims, i aplanar-li al feixisme la via més curta vers el

poder, no hauria pogut formular una tàctica millor que la que emprà. Stalin portà a Chiang Kai-shek al poder com si es tractés d'un aliat; li facilità a Hitler el seu ascens en garantir la divisió del treball entre les burocràcies socialdemòcrata i comunista. Ocultant-se darrere de fraseologies diferents, ambdós han encapçalat i continuen encapçalant una política de derrota, de dispersió de forces i covardia. Els resultats salten als ulls. Servir l'enemic de classe mentre aparenta entaular una lluita irreconciliable contra ell: heus aquí la maledicció que penja sobre el centrisme!

Els agrupaments en el PCUS i en la Comintern

El curs dels esdeveniments al si del Partit Comunista de la Unió Soviètica demostra que la crisi econòmica s'ha transformat en crisi de la revolució; aquesta s'obre camí en forma cada vegada més resoluta, des de baix cap amunt, a través dels aparells estatal i partidari.

L'élite de la fracció stalinista, agrupada al voltant d'un "líder" plebiscitari en el que ja no confia, fa esforços braus per tal de no caure. La primera premissa per a aconseguir-ho és impedir el despertar del partit. La repressió contra l'oposició ha arribat a un grau superior al de 1928, quan es prometé "liquidar" d'una vegada per sempre tota oposició. Els cops principals, lògicament, van dirigits contra els bolxevics leninistes, l'única fracció l'autoritat de la qual ha crescut incommensurablement i segueix en augment.

Dos fets molt recents són summament reveladors de l'estat del partit: l'arrest i deportació dels dirigents de l'Oposició d'Esquerra que es rendiren fa quatre anys i la capitulació total i definitiva dels dirigents de l'Oposició de Dreta. Un parell de mesos després de la sorollosa deportació de Zinoviev i Kamenev a Sibèria, Stalin arrestà I. N. Smirnov, Preobrazenski, Ufimtsev, Ter-Vaganian i al voltant de cent militants de l'Oposició d'Esquerra lligats als anteriors. És necessari captar la importància d'aquest fet en tota la seua magnitud. Tots ells vells bolxevics que constituïren el partit, el sostingueren en els anys de clandestinitat, participaren en la Revolució d'Octubre i en la Guerra Civil i crearen amb nosaltres la fracció bolxevic leninista. Quan la pressió de l'escassetat d'aliments obligà Stalin a virar abruptament vers la industrialització planificada i la lluita contra el *kulak* (febrer de 1928) un sector important de l'Oposició d'Esquerra s'espantà davant la perspectiva d'una ruptura, cregué en el viratge i capitulà davant la burocràcia. L'impacte polític d'aquest fet fou molt gran, ja que enfortí la posició de la burocràcia stalinista i durant molt de temps dificultà l'ingrés als rengles de l'Oposició d'Esquerra. *Avui fem el balanç de l'experiència realitzada pels capituladors honestos, sincers, no arribistes*: després de deportar Zinoviev i Kamenev, Stalin ha arrestat Smirnov, Preobrazenski, Ufimtsev i la resta! Aquest colp a la direcció estigué precedit, l'any anterior, per l'arrest de varis centenars de capituladors de base que

s'havien avançat als seus dirigents en el retorn a la senda de l'Oposició d'Esquerra. Durant els darrers dos anys s'ha operat un canvi vertaderament gran en la consciència del partit, perquè els reagrupaments al cim no són sinó reflexos tardans i diluïts dels processos profunds que es produeixen al si de les masses. Heus aquí una demostració extraordinàriament clara del poder latent d'una línia política correcta i conseqüent: individus aïllats i grups que sobreïxen inclusivament per les seues qualitats revolucionàries solen a vegades passar-se al camp enemic, sota la influència de circumstàncies eventuais, però, en última instància, la marxa dels esdeveniments els obliga a tornar a la vella bandera combatent.

La capitulació absoluta de Rikov, Tomski i Bukharin té un significat completament diferent, però no menys simptomàtic. Les falanges polítiques d'aquests dirigents penetren profundament en el camp de l'enemic de classe. Més d'una vegada comentarem que l'agudització de la crisi de la revolució inevitablement portaria al petit cap bolxevic de l'Oposició de Dreta a xocar amb la seua fornida cua contrarevolucionària. Ja ha arribat aqueix moment. Alarmats per l'estat d'ànim dels seus propis partidaris, els dirigents de l'Oposició de Dreta s'han agenollat davant la direcció oficial. I han pogut practicar aquesta operació quirúrgica amb relativa facilitat ja que, per feroç que fos la lluita en determinats moments, continuava sent una pugna entre els matisos d'esquerra i dreta en el camp del centrisme burocràtic.

D'aquesta manera, la capitulació dels dirigents de la dreta reflecteix la diferenciació operada al si de l'Oposició de Dreta que, si bé continuava sent amorfa en l'últim període, era indubtablement l'agrupació més gran. Desenes de milers de treballadors, incloent-hi alguns membres del partit, descoratjats per l'aventurerisme econòmic de la burocràcia i enganyats per la demagògia antitrotskista, gravitaren cap al bàndol dels dirigents de l'ala dreta, procés més natural com que, amb tota honestedat, tendien a interpretar la política de Stalin com l'aplicació directa del "trotskisme". La diferenciació al si de l'ala dreta significa alliberar aquests elements proletaris de les influències termidorianes i el seu inevitable apropament a l'Oposició d'Esquerra, ja que en el present els trets vertaders d'aquesta comencen a aparèixer nítidament a la llum de la seua pròpia experiència personal.

Les característiques dels agrupaments polítics en el partit comencen a aparèixer amb nitidesa, i el seu nivell de reserves sorgeix amb tota claredat. En concomitància amb això, "Oposició Obrera" i "Centralisme Democràtic" han desaparegut de l'escena política. Els elements proletaris d'aquests grups intermedis de l'oposició dels darrers anys es tornen vers els bolxevics leninistes, l'única fracció que posseeix un programa clar, provat a l'abric dels esdeveniments, i que no ha arriat les seues banderes un sol instant.

Es pot observar, encara que no tan clarament, que a nivell internacional es desenvolupa un procés anàleg. Durant el període en què el centrisme dominant, incapaç ni tan sols de plantejar-se el problema d'un congrés internacional, renuncià completament a donar resposta a les qüestions més candents de la revolució mundial; durant el període en què l'ala dreta (brandlerista), en virtut de les lleis centrífugues que governen l'oportunisme, deixà d'existir com a tendència internacional, els bolxevics leninistes, i només ells, foren capaços de celebrar una conferència internacional en les difícils circumstàncies imperants; en ella respongueren clarament als problemes més importants i de més difícil solució que ha conegut el moviment proletari mundial des que començà l'etapa postleninista.

Siga quina siga la senda que prenga el desenvolupament de la revolució proletària en els propers anys (depèn directament del resultat de la lluita contra el feixisme en Alemanya i del canvi de rumb en l'URSS), és indubtable que a l'Oposició d'Esquerra se li ha obert un període d'alça a nivell internacional. Dos sectors, els centristes i els reformistes, fan cerimònies oficials per a honrar el cinquantè aniversari de la mort de Marx. Però d'ara en avant, el destí del marxisme revolucionari, és a dir, de la generació política bolxevic, està indissolublement lligat al de l'Oposició d'Esquerra.

La reconstrucció fonamental de l'economia

En avaluar les possibilitats i tasques de l'economia soviètica, els bolxevics leninistes no parteixen de l'abstracció buida del socialisme en un sol país sinó del vertader procés històric en les seues relacions amb el món i les seues contradiccions vives. Només els fonaments construïts per la Revolució d'Octubre poden salvar el país de córrer la mateixa sort que Xina o l'Índia, i garantir, en aquesta època de transició, vertaders èxits en el camí de la transformació de la societat capitalista en socialista. Les discussions relatives a la nostra suposada "negació" del caràcter proletari de la Revolució d'Octubre constitueixen una mescladissa d'escolasticisme, ignorància i mentides. El moll del problema resideix que és impossible seguir distintes línies sobre les bases polítiques i socials de la Unió Soviètica. El que resta per resoldre és: quina d'elles?

Per a curar una economia que la direcció dels epígons ha desorganitzat en tan alt grau, val dir, per a mitigar les desproporcions, enfortir el vincle entre la ciutat i el camp, crear una unitat monetària estable i millorar la situació dels treballadors, és necessari, en primer terme, posar fi als embolics i mentides de la burocràcia. El terme que millor defineix el caràcter general de les mesures econòmiques imposades per la situació imperant és la paraula *retirada*. Justament perquè s'ha col·lectivitzat tant de terreny d'un sol colp el govern obrer no troba els mitjans per a impedir l'enfonsament de les granges

col·lectives. Les mesures de repressió demostraran, inevitablement, la seua impotència. L'única via correcta és la de sacrificar la quantitat a fi de millorar la qualitat. En el pla polític, es pot formular la mateixa tasca en aquests termes: sacrificar espai per a guanyar temps.

És necessari avaluar la força de les tendències centrífugues que actuen en les granges col·lectives i presentar-les una sortida racional apel·lant als camperols pobres, a l'obrer agrícola i als millors elements de les granges col·lectives. Cal mantenir i desenvolupar les granges col·lectives que hagen demostrat la seua viabilitat o puguen demostrar-la en el futur pròxim. I açò només pot ser avaluat basant-se en els recursos disponibles i en l'interès personal que proven els seus integrants.

Per descomptat, els stalinistes tornaran a dir que la nostra disposició a retrocedir de la col·lectivització del seixanta per cent a la col·lectivització del quaranta o del vint-i-cinc per cent (el percentatge ha de ser determinat a través de la realitat econòmica, i no fixat burocràticament *a priori*) és “capitulació”, “restauració del capitalisme”, etcètera. Si és així, que aquests valents ens diguen per què no han complit la seua intenció original de col·lectivitzar tota la terra. Que expliquen per què decretaren una meta imaginària, la realització de la qual ha resultat impossible, i de la qual la burocràcia ha començat ja a batre's en retirada. No cal deixar-se espantar per les mentides pseudorrevolucionàries que aquesta proclama. Fugir de les conquestes revolucionàries sense presentar batalla equival a traïr. Però evitar l'aventurerisme burocràtic és una exigència del realisme revolucionari. Respecte de l'economia rural, el que cal fer en primer terme i a tota costa és tornar a imposar la vigència de la consigna: *Dirigir, no arrasar!*

És inevitable que la diferenciació al si del camperolat es prolongue per un període llarg. Hi hauran granges col·lectives riques i pobres; dins d'algunes granges aïllades no sols subsistiran les diferències socials sinó que s'aguditzaran junt amb el desenvolupament de les forces productives. I per sobre tot això, queden deu milions de predis en mans privades! Amb la massa camperola s'ha d'establir una relació tal que li impedisca a la “liquidada” classe dels *kulaks* enfrontar els camperols contra l'estat soviètic. Cal posar-se d'acord amb el camperol. Cal fer-li concessions al camperol mitjà. Però sense deixar d'enfortir econòmicament els pobres de les aldees per mitjà de sistemes impositius, crediticis i cooperatius, provisió de tractors i maquinàries adequats, etcètera. També és important tenir en compte algun sistema d'estímuls per a l'acumulació respecte als camperols individuals, a les granges col·lectives més pròsperes i als camperols col·lectivitzats més benestants. És evident que s'ha de rebutjar la bogeria de la liquidació mecànica total, absoluta i incondicional del *kulak*. És precís comprendre i reconèixer que el *kulak* existeix no com a “resta” o “romanent psicològic” sinó com a factor econòmic i social. Finalment cal

tornar a la línia de *limitar* sistemàticament *les tendències explotadores del kulak*; cal fer-ho seriosament, durant un període perllongat, pràcticament fins al triomf del proletariat a Occident.

Semblant sistema d'activitats combinades només podrà ser aplicat amb èxit si s'organitza els sectors empobrits dels camperols en un sindicat de camperols pobres, que serà el principal baluard del partit en l'aldea.

Es requereix subordinar el ritme d'industrialització a la tasca de recuperar *l'equilibri dinàmic de l'economia en el seu conjunt*. Cal posar fi a la pràctica de perpetuar els errors que conté el pla simplement perquè les instruccions d'ahir els santificaren. S'ha de revisar dràsticament el programa de tasques fonamentals i eliminar immediatament totes les que superen les possibilitats reals del país. La pèrdua inevitable de milers de milions serà la salvaguarda contra la pèrdua de desenes de milers de milions en el futur.

Des d'ara pot afirmar-se amb certesa que el coeficient de creixement industrial del deu per cent, fixat per a 1933 amb l'únic objectiu de no trencar massa violentament amb les primeres etapes aventureristes d'ahir resultarà absolutament irrealitzable. En 1932, la indústria cresqué en un 8,5%, contra el 36% que estipulava el pla. Cal prendre com a punt de partida els èxits reals de 1932 per tal de poder incrementar els coeficients per mitjà de l'enfortiment gradual de la infraestructura.

En disminuir els ritmes, s'alliberaran recursos que han de canalitzar-se immediatament cap al consum i la indústria lleugera. "És necessari millorar a tota costa la situació dels treballadors" (Rakovski). Durant la construcció del socialisme la gent ha de viure com a éssers humans. No podem perdre de vista que es tracta d'una perspectiva de dècades, i no d'una campanya militar o un "dissabte" o simplement un cas aïllat que requereix una concentració excepcional de forces. El socialisme serà obra de les generacions futures, però cal organitzar les coses de tal manera que les generacions actuals puguin carregar amb tot el seu pes. Cal reimplantar un *sistema monetari* estable, que serà l'únic regulador digne de crèdit de l'economia planificada en aquesta etapa del seu desenvolupament. Sense això, la locomotora de l'economia planificada de cap manera arribarà al cim de la muntanya.

Per un règim partidari honest! Per la democràcia soviètica!

No es necessita una nova revolució per a salvar i enfortir la dictadura. Bastarà amb una *reforma* profunda, global i molt ben pensada. El problema resideix en qui la farà. I no és qüestió de persones o camarilles, sinó del *partit*.

Tothom sap que el partit dominant en l'URSS ha de ser porgat d'agents de l'enemic de classe, arribistes, termidorians i simples buscadors de targetes de

racionament. Aquesta tasca no competeix a la camarilla burocràtica, només el mateix partit reviscut, i més exactament el seu nucli proletari, és capaç d'alliberar-se d'elements estranys i hostils.

L'estrangulació que ha patit el partit en els darrers deu anys és la contrapartida dels interminables atacs contra l'Oposició d'Esquerra. Serà impossible reanimar el partit si l'Oposició no retorna als seus rengles. Aqueixa és la nostra primera reivindicació, i cridem tots els comunistes, joves comunistes i obrers conscients a recolzar-la.

Dirigim també aquesta consigna a l'Oposició de Dreta. No confiem en les seleccions de Stalin-Menkhinski-Iagoda, que no es guien pel criteri dels interessos de la revolució proletària sinó pels de la seua camarilla. L'expulsió del partit dels vertaders oportunistes (per no parlar dels elements termidorians) ha de realitzar-se obertament i lliure, per voluntat de les masses partidàries.

Està en joc la sort del partit i del règim soviètic. Lenin considerava que la democratització del govern era la tasca més important de la dictadura. "Tots els cuiners han d'aprendre a governar". El procés real ha estat l'oposat. El nombre de governants no ha crescut fins a incloure-hi "tots els cuiners"; s'ha reduït a un sol xef, i, a més a més, especialista en plats molt condimentats. El règim polític s'ha tornat intolerable per a les masses, així com el nom del líder d'aqueix règim els resulta cada vegada més odiós.

Ja en 1926 s'acusà Stalin de preparar-se per a ocupar el lloc de soterrador del partit i de la revolució. En el curs dels darrers sis anys, quasi ha arribat a complir aqueix paper. La consigna "A baix Stalin!" es difon per tot arreu, dins i fora del partit. No cal explicar l'origen i la creixent popularitat d'aquest "proverbi". Però per a nosaltres és incorrecte; el problema no afecta la persona de Stalin sinó la seua fracció. És cert que en els dos últims anys el seu abast s'ha reduït enormement. Però encara comprèn milers de funcionaris de l'aparell. Altres milers i desenes de milers que han obert els ulls respecte de Stalin segueixen recolzant-lo per temor al que desconeix. A la consigna "A baix Stalin!" se la pot entendre, i inevitablement arribarà a tenir aqueix contingut, com una consigna per l'enderrocament de la fracció que ocupa actualment el poder i, encara més, per l'enderrocament de l'aparell. El que volem no és derrocar el sistema sinó dirigir els esforços dels millors elements proletaris a reformar-lo.

Per descomptat, cal posar fi al règim bonapartista d'un sol líder a qui tots han d'adorar; cal posar fi a aquesta perversió vergonyosa de la concepció del partit revolucionari. Però allò important no és l'expulsió d'individus sinó el canvi de sistema.

La camarilla stalinista difon persistentment el rumor que l'Oposició d'Esquerra no tornarà al partit si no és amb l'espasa a la mà, i que la seua primera tasca serà venjar-se implacablement dels seus adversaris. Hem de refutar, repudiar, denunciar aquesta calúmnia verinosa. La venjança no és una actitud política. Els bolxevics leninistes mai es deixaren arrossegar per aqueix sentiment en el passat; menys inclús ho faran en el futur. Massa bé coneixem les raons històriques que empentaren desenes de milers de militants del partit a l'atzucac del centrisme burocràtic. La nostra motivació són les necessitats de la revolució, no la venjança. No fem excepcions apriorístiques. Estem disposats a treballar colze amb colze amb tots els que es mostren a favor de la reconstrucció del partit i que desitgen impedir la catàstrofe.

Per un règim partidari honest! Açò significa un règim que permeta als militants del partit dir de viva veu allò que pensen, que elimine l'engany, marca de fàbrica del monòlit stalinista, que no tinga dirigents vitalicis, que reelegisca lliurement tots els organismes de direcció en congressos del partit, que posseïska un aparell per a servir el partit i un partit per a servir la classe obrera.

Per La democràcia soviètica! Vol dir que el partit dirigeix la dictadura proletària però no estrangula les organitzacions de masses dels treballadors sinó que, per contra, fomenta la seua iniciativa i independència. Ha d'introduir-se el *vot secret* en els sindicats i soviets per a l'elecció dels seus organismes executius. Aquest és un dels mitjans més importants per a disciplinar l'aparell i subordinar-lo al partit. Aquesta mesura ha de ser aplicada gradualment, estenent els seus èxits segons els resultats de la seua posada en pràctica.

Els grups sorgits històricament al si del Partit Bolxevic han de realitzar totes les seues activitats en el marc dels estatuts. Per mitjà d'una discussió lliure de persecucions i calúmnies personals cal preparar un congrés d'emergència del partit. Només la lluita aconseguirà tal objectiu. Els bolxevics, per centenars i per milers, han d'aixecar la seua veu de protesta contra la camarilla usurpadora que aixafa el partit i mena la revolució a la ruïna. "Exigim un congrés partidari honest!" Que aquesta consigna unifiqui l'Oposició d'Esquerra amb tots els militants del partit dignes d'aqueix nom.

I respecte a la Comintern cal desplegar la mateixa activitat. Només un canvi radical de la seua política, sobretot en Alemanya, podrà salvar la Tercera Internacional d'una degeneració major i de l'enfonsament total. També en aquest cas el viratge polític és inseparable del canvi de règim. El primer pas ha de ser el reingrés de l'Oposició d'Esquerra en totes les seccions. El segon pas, que totes les seccions nacionals es reunisquen en congressos democràtics. El congrés mundial de la Internacional Comunista és la consumació de la tasca.

L'Oposició d'Esquerra ha exposat en nombrosos documents la seua posició programàtica sobre tot allò que afecta la revolució mundial i l'ha consolidada en

les tesis de la preconferència internacional dels bolxevics leninistes celebrada a principis de febrer d'aquest any. L'Oposició d'Esquerra reingressarà a les files de la Comintern amb aqueix programa, i no amb l'espasa de la venjança. Ja en el pròxim congrés mundial posarà aqueix programa sobre la taula.

Fa dos anys i mig, l'Oposició d'Esquerra feu sonar l'alarma davant el perill del feixisme alemany. La burocràcia stalinista, amb la complaença i ceguesa que la caracteritzen, ens acusà de "sobreestimar" el nacionalsocialisme, i inclusivament d'"histèria". Els fets han proporcionat les proves inapel·lables.

Avui (no per primera vegada, però sí amb força decuplicada) fem una crida davant la situació de l'URSS. En aquest cas, el perill immediat no és extern sinó intern. La seua font principal és el centrisme burocràtic.

Cridem tots els revolucionaris autèntics, tots els obrers conscients, tots els leninistes que segueixen sent-ho, a lluitar contra el perill. La tasca és difícil i la lluita costarà vides. Però cal menar-la fins a la fi. Cal tancar files, enfortir els quadres, estendre els vincles. Cap repressió, cap provocació, cap persecució paraitzarà els nostres esforços, perquè el treball de l'Oposició d'Esquerra dins del partit es realitza en una atmosfera cada vegada més favorable.

Bolxevics de la Unió Soviètica, bolxevics del món! L'economia soviètica corre perill! La dictadura del proletariat corre perill! La revolució internacional corre perill!

La història ha col·locat sobre tots vosaltres, sobre tots nosaltres, una responsabilitat incommensurable.